

Sygn. akt: I C 1258/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lutego 2017 roku w Szczytnie

sprawy z powództwa (...) S.A z siedzibą we W.

przeciwko D. R.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 1258/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna we W. w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. R. domagał się zasądzenia kwoty 302,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu tj. opłaty sądowej od pozwu w wysokości 30 złotych, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 270 złotych, opłaty manipulacyjnej uiszczonej przez powoda dla dostawcy usługi płatności przy wnoszeniu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 0,30 złotych..

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 2 grudnia 2015 roku z (...) S.A. (...) Group, na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela uzyskując wierzytelność wobec pozwanego D. R. wynikającą z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów zawartą przez pozwanego z cedentem w dniu 3 lutego 2014 roku. Pozwany w terminie wskazanym nie uiścił składki, której wysokość i warunki płatności określone były w umowie. Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: 262 złote – należność główna stanowiąca nieopłaconą składkę z terminem płatności 2 sierpnia 2014 roku oraz 40,30 złotych – kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od dnia następnego po dniu płatności składki tj. dnia 3 sierpnia 2014 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym tj. do dnia 20 kwietnia 2016 roku.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 9 czerwca 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VI Nc-e (...))

Pozwany D. R. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaprzeczył twierdzeniom powoda zawartym w pozwie i wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 18 lipca 2016 roku przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szczytnie, jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego. Powód po przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Szczytnie precyzując swoje stanowisko w sprawie domagał się zasądzenia od kwoty objętej żądaniem pozwu tj. 302,30 złotych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 21 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 2 grudnia 2015 roku A. K., działający jako prezes zarządu (...) S.A. z siedzibą we W. sporządził oświadczenie, w treści którego wskazał, iż dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność została nabyta na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w W. w dniu 2 grudnia 2015 roku pomiędzy (...) S.A. a (...) S.A. (...)Group.

(dowód: oświadczenie k. 22)

Dnia 21 kwietnia 2016 roku zostało sporządzone zawiadomienie o cesji wierzytelności dokonanej na podstawie umowy z dnia 2 grudnia 2015 roku. W treści zawiadomienia stwierdzono, że przedmiotem cesji była m.in. wierzytelność wynikająca z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów potwierdzona polisą nr (...).

(dowód: zawiadomienie k. 20)

Dnia 21 kwietnia 2016 roku zostało sporządzone wezwanie do zapłaty kwoty 302,36 złotych w terminie do 1 maja 2016 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 21)

W dniu 30 sierpnia 2016 roku (...) S.A. (...)Group sporządził wydruk polisy (...), wskazując w nim jako ubezpieczającego - D. R., datę zawarcia umowy – 3 lutego 2014 roku, przedmiot ubezpieczenia - samochód o nr rej. (...), okres ubezpieczenia - od 3 lutego 2014 roku do 2 lutego 2015 roku, wysokość składki – 525 złotych, termin płatności I raty (263 złote) – 3 lutego 2014 roku, II raty (262 złote) – 2 sierpnia 2014 roku.

(dowód: dane polisy k. 19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

Zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 3 k.p.c. to na stronach procesu ciąży obowiązek dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, to strony zobowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontradyktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c.. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania, to one są dysponentami toczącego się procesu i mają obowiązek przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. W rozpatrywanej sprawie to na powodzie ciąży obowiązek wykazania legitymacji procesowej czynnej, zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia. To powód obowiązany być udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, miał obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda (wyrok SN z dnia 11 grudnia 2007 roku, II CSK 332/07). Tak więc to na powodzie spoczywa obowiązek dowodowy w zakresie potwierdzającym powództwo, istnienie roszczenia materialnoprawnego stanowiącego podstawę zgłoszonego w pozwie żądania. To powód formułując żądanie pozwu obowiązany był przedłożyć wszelkie dokumenty na potwierdzenie okoliczności, z których wywodzi dla siebie skutki prawne.

Strona powodowa na potwierdzenie, iż nabyła wierzytelność przeciwko pozwanemu przedłożyła kserokopię umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2 grudnia 2015 roku. Jednakże jedynie pierwsza i ostatnia strona tej umowy została potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika reprezentującego stronę powodową. Tym samym Sąd nie był w stanie ustalić co było przedmiotem umowy i jakie warunki sprzedaży wierzytelności były określone w umowie. W tym miejscu trzeba wyraźnie podkreślić, że sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie stanowi dokumentu w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie może takiego dokumentu zastąpić. Jeżeli kserokopia nie została odpowiednio poświadczona, to nie stanowi dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu (wyrok SA w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 roku, V ACa 816/07). Niepoświadczona odbitka ksero jest co najwyżej środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron (art. 74 § 2 kodeksu cywilnego). W tym zakresie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, nie przedstawił jednak stosownej inicjatywy. Sumując, w świetle obowiązujących przepisów procedury cywilnej, przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię) określa wyłącznie ustawa.

Strona powodowa przedstawiła płytę DVD z plikiem programu M. (...), jednak płyta ta nie posiada żadnych cech umożliwiających jej identyfikację jako załącznika do umowy z dnia 2 grudnia 2015 roku, czy też jego wyciągu. Strona powodowa nie wykazała zatem, że nabyła na podstawie umowy z dnia 2 grudnia 2015 roku wierzytelność wobec pozwanego D. R..

Powód wniósł o zobowiązanie w trybie art. 248 k.p.c. (...) S.A. (...)Group do złożenia oświadczenia, że w dniu 2 grudnia 2015 roku doszło do sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda wynikającej z umowy ubezpieczenia nr KM- (...) zawartej w dniu 3 lutego 2014 roku pomiędzy (...) S.A. (...) Group a pozwanym.

W ocenie Sądu wnioski taki nie zasługiwał na uwzględnienie. Strona powodowa, której przedmiotem działalności jest obrót wierzytelnościami, występując do sądu z pozwem przeciwko pozwanemu powinna była zgromadzić dokumenty niezbędne do wykazania zasadności swojego roszczenia i dołączyć je do pozwu, a nie zwracać się o nie do cedenta (lub zobowiązywać do tego Sąd). Powód jako strona umowy cesji wierzytelności dysponować powinien dokumentacją związaną z zawartą umową. Powinien również dysponować wykazem wierzytelności będących przedmiotem cesji. Powód wykazu tego nie przedłożył i brak jest również podstaw do zobowiązania podmiotu trzeciego jakim jest (...) S.A. (...)Group do składania oświadczeń w przedmiocie cesji. Wobec powyższego Sąd wniosek powoda o zobowiązanie (...) S.A. (...)Group do złożenia oświadczenia, że w dniu 2 grudnia 2015 roku doszło do sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda wynikającej z umowy ubezpieczenia nr KM- (...) zawartej w dniu 3 lutego 2014 roku pomiędzy (...) S.A. (...) Group a pozwanym pominął.

Abstrahując od powyższego zwrócić należy uwagę, iż nawet fakt dokonania przelewu wierzytelności nie zwalniałby powoda od wykazania, iż wierzytelność przysługiwała zbywcy. W ocenie Sądu zaprezentowane przez stronę

powodową dokumenty nie dowodzą faktu istnienia zobowiązania pozwanego wobec pierwotnego wierzyciela. Brak jest bowiem dowodów, z których wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem (w tym przypadku umowy odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z pierwotnym wierzycielem), jak i termin jej płatności. Powód przedłożył wprawdzie wydruk zatytułowany „Dane polisy (...)” i choć został on poświadczony za zgodność z oryginałem w rozumieniu art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, to jednak nie stanowi on dowodu istnienia stosunku prawnego pomiędzy pozwanym a (...) S.A. z siedzibą w W.. W ocenie Sądu wydruk, na którym nie widnieją podpisy osób, które miałyby łączyć umowę, w żaden sposób zawarcia takiej umowy nie dowodzi. W tym stanie rzeczy Sąd nie miał żadnej możliwości zweryfikowania kwoty dochodzonej pozwem.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem oraz jej nabycie w drodze przelewu przez powoda Sąd na podstawie art. 6 k.c. powództwo oddalił.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

S., 17 marca 2017 roku